

Arrest

nr. 196 585 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige achttiende asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven zoals aangevoerd bij zijn vorige zeventiende asielaanvraag, met name zijn bekering tot het protestantisme, en niet langer ingaat op de asielmotieven die hij in het kader van zijn vijftiende en zestiende asielaanvraag (tijdens dewelke hij aangaf dat al zijn verklaringen in het kader van zijn veertien voorgaande asielaanvragen vals waren) heeft uiteengezet.

De vijftiende asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 omdat de door hem aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn en omdat er voor burgers in de provincie Parwan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zijn zestiende asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen en werd door deze Raad bevestigd in zijn arrest nr. 173 642 van 29 augustus 2016.

De zeventiende asielaanvraag van verzoeker werd niet door de commissaris-generaal in overweging genomen omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn diepgaande bekering. De Raad verwierp het beroep van verzoeker tegen deze beslissing in zijn arrest nr. 185 140 van 5 april 2017 en oordeelde dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zijn bekering tot het protestantisme ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging.

Ter ondersteuning van zijn huidige achttiende asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: zeven foto's van zijn doop, een usb met beelden van zijn doop op en van een kerkceremonie, een uitnodiging voor zijn doop en zijn doopattest uitgegeven door de 'Antwerp International Protestant Church'.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten dat geen geloof wordt gehecht aan zijn diepgaande bekering tot het protestantisme noch aan de bewering dat hij omwille van die bekering, louter ingegeven door opportunisme, bij terugkeer vervolging zou moeten vrezen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het algemeen rechtbeginsel 'fraus omnia corrumpit' is niet dienstig vermits in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

5.3. Waar verzoeker, onder verwijzing van zijn gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal van 27 november 2014, aangeeft dat hij te kampen heeft met psychologische stoornissen, wijst de Raad op hetgeen reeds in het kader van zijn vijftiende asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 werd geoordeeld: "Verder wordt er in de bestreden beslissing zeer terecht als volgt gesteld met betrekking tot verzoekers beweerde psychologische problemen: "Wat betreft de door u neergelegde attesten over uw psychologische toestand moet worden opgemerkt dat in deze attesten uw psychologische problemen worden teruggekoppeld aan vervolgingsfeiten in Afghanistan. Het valt hierbij op dat er wordt verwezen naar feiten zoals de moord op uw broer die u aanhaalde in het kader van uw veertien voorgaande asielaanvragen en waarvan u in het kader van uw huidige asielaanvraag zelf toegeeft dat er geen woord van waar was. Wanneer u tijdens uw gehoor bij het CGVS werd gevraagd vanwaar uw psychologische problemen komen verklaarde u: "Ik ken zelf de reden niet waarom ik me zo voel, het begon nadat ik gerepatriëerd werd uit London" (Gehoor CGVS 0810580M 22/08/2014, p. 7). Met andere woorden kadert u zelf uw mentale problemen na uw gedwongen terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk in 2009 en koppelt u ze niet aan gebeurtenissen in Afghanistan. De door u aangehaalde en geattesteerde medische problemen kunnen dan ook op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Waar uw vertrouwenspersoon, J.V.C., aan het einde van uw tweede gehoor bij het CGVS opmerkte dat uw medicatie ook het geheugen beïnvloedt (Gehoor CGVS 0810580M 27/11/2014, p. 30) moet worden opgemerkt dat deze bewering de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen allerm minst kan verklaren. Tot slot moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag twee maal en in totaal gedurende bijna acht uur werd gehoord door het CGVS en dat u daarbij steeds een rustige en stabiele indruk gaf en helder en lucide antwoordde op de gestelde vragen."

Verzoeker brengt geen elementen bij die voorgaande appreciatie van de commissaris-generaal en deze Raad kan doen ombuigen.

5.4. De uitleg van verzoeker dat hij in de kerk werd geregistreerd aan de hand van zijn bijlage 26 en bijlage 35 en de kerk onmogelijk een andere naam in zijn brief kan zetten dat wat op de bijlage van

verzoeker staat, biedt geen verschoning voor de vaststelling dat verzoeker zich op zijn doopselattest en uitnodiging tot doop nog steeds laat aanschrijven onder zijn valse identiteit, A.G.S.Q., samen met de door verzoeker in het kader van zijn vijftiende asielaanvraag opgegeven naam, T.Z. Deze vaststelling onderbouwt de indruk van het CGVS dat verzoeker deze dooppattesten, en de daaruit volgende beelden, louter en alleen heeft laten aanmaken op maat van zijn nieuwe, achttiende, asielaanvraag in België. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, legde verzoeker het kader van zijn zeventiende asielaanvraag namelijk een attest neer van de 'Antwerp International Protestant Church' waarin hij werd aangesproken onder zijn valse naam A.G.S.Q. Zowel het CGVS als de RvV oordeelde in het kader van de niet inoverwegingname van zijn zeventiende asielaanvraag dat er verzoeker toen nochtans niets in de weg stond om onmiddellijk de waarheid te zeggen en zijn echte naam op te geven waardoor hij zich zelfs ten opzichte van zijn nieuwe geloof en nieuwe gemeenschap niet eerlijk had opgesteld. De vaststelling dat verzoeker bij zijn nieuwe, achttiende asielaanvraag, zich door zijn kerk laat aanschrijven onder zijn twee namen, onderbouwt de vaststelling van het CGVS dat deze documenten louter en alleen werden opgemaakt naar aanleiding van de beslissing in het kader van zijn zeventiende asielaanvraag en ondermijnt dan ook opnieuw de oprechtheid van zijn bekering tot het protestantisme.

De door verzoeker neergelegde stukken kunnen op zich ook niet aantonen dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan zal manifesteren als protestant of dat hij als dusdanig zal worden gezien door zijn omgeving.

Gelet op het voorgaande heeft verzoeker nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat zijn bekering tot het protestantisme ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoekers argumenten hieromtrent kunnen dit opportunisme niet verklaren of vergoelijken.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier en de COI Focus d.d. 12 mei 2017 gevoegd aan de verweernota dat er actueel voor burgers in Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt met internetartikels aangaande de situatie in Kabul geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar geloof en het feit dat zij ook gedoopt werd. Zij vervolgt dat bovendien rekening dient gehouden te worden met haar slechte medische toestand, zoals blijkt uit de verschillende dossiers die bij de Raad lopen met betrekking tot haar aanvragen 9bis en 9ter. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat zij in wezen wordt gestraft omdat zij aanvankelijk de waarheid niet heeft verteld. Tot slot wijst zij erop dat ook geen rekening wordt gehouden met de verklaring van haar psycholoog. Verzoekende partij stuurde aan de Raad verschillende medische documenten en geeft deze af op de terechtzitting van 1 december 2017.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene wijze voorhoudt, wordt in het kader van onderhavige asielaanvraag wel degelijk en afdoende rekening gehouden met (haar verklaringen en de door haar aangebrachte documenten omtrent) haar geloof en het feit dat ze gedoopt werd. Verzoekende partij werpt echter geen ander licht op hetgeen dienaangaande in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd en op grond waarvan wordt besloten dat verzoekende partij (nog steeds) niet aannemelijk maakt dat haar bekering tot het protestantisme is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging, en niet louter opportunistisch is. Verzoekende partij slaagt er, met haar algemene kritiek dat geen rekening werd gehouden met haar geloof en het feit dat zij ook gedoopt werd, niet in deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij wijst voorts zeer algemeen op haar slechte medische toestand, doch ze gaat niet in op de grond in de beschikking waar het volgende wordt vastgesteld: *“Waar verzoeker, onder verwijzing van zijn gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal van 27 november 2014, aangeeft dat hij te kampen heeft met psychologische stoornissen, wijst de Raad op hetgeen reeds in het kader van zijn vijftiende asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 werd geoordeeld: “Verder wordt er in de bestreden beslissing zeer terecht als volgt gesteld met betrekking tot verzoekers beweerde psychologische problemen: “Wat betreft de door u neergelegde attesten over uw psychologische toestand moet worden opgemerkt dat in deze attesten uw psychologische problemen worden teruggekoppeld aan vervolgingsfeiten in Afghanistan. Het valt hierbij op dat er wordt verwezen naar feiten zoals de moord op uw broer die u aanhaalde in het kader van uw veertien voorgaande asielaanvragen en waarvan u in het kader van uw huidige asielaanvraag zelf toegeeft dat er geen woord van waar was. Wanneer u tijdens uw gehoor bij het CGVS werd gevraagd vanwaar uw psychologische problemen komen verklaarde u: “Ik ken zelf de reden niet waarom ik me zo voel, het begon nadat ik gerepatrieerd werd uit London” (Gehoor CGVS 0810580M 22/08/2014, p. 7). Met andere woorden kadert u zelf uw mentale problemen na uw gedwongen terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk in 2009 en koppelt u ze niet aan gebeurtenissen in Afghanistan. De door u aangehaalde en geattesteerde medische problemen kunnen dan ook op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Waar uw vertrouwenspersoon, J.V.C., aan het einde van uw tweede gehoor bij het CGVS opmerkte dat uw medicatie ook het geheugen beïnvloedt (Gehoor CGVS 0810580M 27/11/2014, p. 30) moet worden opgemerkt dat deze bewering de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen allerminst kan verklaren. Tot slot moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag twee maal en in totaal gedurende bijna acht uur werd gehoord door het CGVS en dat u daarbij steeds een rustige en stabiele indruk gaf en helder en lucide antwoordde op de gestelde vragen.” Verzoeker brengt geen elementen bij die voorgaande appreciatie van de commissaris-generaal en deze Raad kan doen ombuigen.”*

De Raad wijst er voorts op dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre verzoekende partij zich beroept op haar medische situatie *an sich*, dient zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen blijkens verzoekende partij haar verklaringen reeds is gebeurd.

Verzoekende partij lichtte immer toe dat er bij de Raad 5 dossiers lopen met betrekking tot (beroepen in het kader van) haar aanvragen 9bis en 9ter. Die dossiers maken, zoals verzoekende partij zelf aangeeft, het voorwerp uit van andere procedures dan onderhavige procedure in het kader van haar huidige achttiende asielaanvraag.

De Raad is overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekende partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Wat betreft de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota met een vijftal stukken in bijlage, welke zij enkele dagen voor de zitting al per fax aan de Raad overmaakte, stelt de Raad vast dat wat het medisch attest van psychiater Dr. B.R. d.d. 29 november 2017 betreft, hierin slechts wordt vermeld dat verzoekende partij sedert september 2009 op regelmatige basis wordt opgevolgd in het medisch gezondheidscentrum Ulysse, doch niets meer dan dat.

De brief van het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, Fedasil, van 15 juli 2016 heeft betrekking op de opvang van verzoekende partij in het kader van haar zestiende asielaanvraag, terwijl verzoekende partij -(die bij haar vijftiende asielaanvraag expliciet aangaf bij haar vorige 14 asielaanvragen te hebben gelogen en bedrogen en de Belgische asielinstanties dus bewust te hebben voorgelogen en hardnekkig misleid, en die aldus zeer lichtzinnig blijkt om te gaan met en de vraag om internationale bescherming klaarblijkelijk als een soort loterij beschouwt-), heden in het kader van onderhavige procedure aan haar achttiende asielaanvraag toe is. Het schrijven vermeldt louter dat in juli 2016 verzoekende partij haar verplichte plaats van inschrijving om medische redenen werd opgeheven, zonder enige verdere toelichting omtrent die medische redenen. Het stuk heeft louter betrekking op de opvang van verzoekende partij in het kader van haar zestiende asielaanvraag en is ter zake dus allerminst dienstig of nuttig.

Het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen d.d. 25 juni 2015, waarin wordt besloten dat verzoekende partij gerechtigd is op een equivalent leefloon ten bedrage van 450 euro per maand voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 7 mei 2015, is ter zake in het kader van onderhavige asielaanvraag evenmin relevant of nuttig.

Het door verzoekende partij als stuk 4 *“een nota van de DVZ in het kader van de procedure RvV – beroep tegen een beslissing van de DVZ over aanvraag 9ter vw.”* aangeduide document heeft, zoals de titel zelf aangeeft, betrekking op de procedure 9ter van verzoekende partij, doch geen betrekking op of uitstaans met onderhavige procedure in het kader van verzoekende partij haar huidige achttiende asielaanvraag.

In het schrijven van 23 november 2017 vermeldt S.v.L., directeur van de organisatie “Gave Veste”, onder meer dat verzoekende partij sedert april 2016 naar de tweewekelijkse bijbellessen gaat alsook naar de Antwerp International Protestants Church in Ekeren, dat zij in april 2017 werd gedoopt en een oprecht christen is, en dat ze met psychologische problemen te kampen heeft, en houdt de directeur een pleidooi voor het opnieuw horen van verzoekende partij. Deze betreffende brief doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling in het kader van de huidige asielaanvraag dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar bekering tot het protestantisme is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. De brief kan op zich niet aantonen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zal manifesteren als protestant of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

In zoverre verzoekende partij op algemene wijze laat gelden dat geen rekening wordt gehouden met de verklaring van haar psycholoog, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij eerder in het kader van onderhavige achttiende asielaanvraag geen verklaring van een psychoog werd aangebracht waardoor hier dan ook logischerwijze geen rekening mee kon gehouden worden. In zoverre zij doelt op de bij haar aanvullende nota gevoegde verklaring van haar psychiater of de in het verzoekschrift aangehaalde psychische stoornissen, kan verwezen worden naar hetgeen dienaangaande hogervermeld wordt vastgesteld.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene niet onderbouwde opmerking dat zij in wezen wordt gestraft omdat zij aanvankelijk de waarheid niet heeft verteld, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 september 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde

beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS